

PAULO COELHO

Portobello Cadısı

16. BASKI
Çeviri: CELÂL ÜSTER

♥ can
çağdaş

PAULO COELHO
PORTOBELLO
CADISI

Can Çağdaş

Portobello Cadısı, Paulo Coelho

Çeviri: Celâl Üster

A bruxa de Portobello

© 2006, Paulo Coelho

© 2007, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados (Barselona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2007

16. basım: Nisan 2020, İstanbul

Bu kitabın 16. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Archivo Idee

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-3012-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750730122

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO
PORTOBELLO
CADISI

ROMAN

Çeviri
Celâl Üster

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işığın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Hac, 2006

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akrada Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu, 56 dile çevrildi ve 65 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zahir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014) ve *Casus* (2016) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 81 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 225 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

CELÂL ÜSTER, 1947'de İstanbul'da doğdu. İngiliz Erkek Lisesi, Robert Academy ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğrenim gördü. İlk çevirileri *Yeni Dergi*'de yayımlandı. 1983'te George Thomson'ın *Tarihöncesi Ege* adlı yapıtının çevirisiyle *Yazko Çeviri* dergisinin Azra Erhat Ödülü'ne değer görüldü. Yaroslav Hašek'ten George Orwell'a, D.H. Lawrence'tan Iris Murdoch'a, Juan Rulfo'dan Jorge Luis Borges'e, Mario Vargas Llosa'dan John Berger'a, Paulo Coelho'dan Roald Dahl'a pek çok yazarın yapıtlarını dilimize kazandırdı.

S.F.X. için

gittiği her yere ışık saçan,
gittiği her yeri ısıtan bir güneş,
ufuklarının ötesinde düşünen
herkes için örnek biriydi.

Ey, günaha girmeden gebe kalan Meryem,
senden yardım isteyenler için dua et.

Âmin

Hiç kimse kandil yakıp onu gizli yere
ya da tahıl ölçęğinin altına koymaz.
Tersine, içeri girenler ışığı görsünler,
diye onu kandillige koyar.

“Luka” 11:33

Bu sözleri, çalışma masamı terk edip en sonunda onlar için seçtiğim kaderi izlemeden önce alışılmış, kılı kırk yararçasına araştırılmış, gerçek bir hikâye anlatan bir yaşamöyküsünün temeli olarak kullanmayı düşünmüştüm onları. Ama bana yardımcı olacağı düşüncesiyle okuduğum birçok yaşamöyküsünde gördüm ki, yaşamöyküsü yazarının konusuna yaklaşımı, ister istemez araştırmasının sonuçlarını da etkiliyor. Okura kendi düşüncelerimi dayatmak değil de, Portobello Cadısı'nın öyküsünü ana kahramanlarının gözünden anlatmak istediğim için, doğrudan bir yaşamöyküsü yazmaktan hemen vazgeçtim ve en iyisinin insanların bana anlattıklarını kâğıda dökmekle yetinmek olacağına karar verdim.

Heron Ryan, kırk dört yaşında, gazeteci

Kim, lambayı yaktıktan sonra onu kapının ardına gizler ki? Işığın amacı daha çok ışık yaratmak, insanların gözlerini açmak, çevremizdeki mucizeleri aydınlığa çıkarmaktır.

Kim sahip olduğu en önemli şeyi, sevgiyi feda eder ki?

Kim hayallerini, onları yok edebileceklerin ellerine teslim eder ki.

Athena'dan başka hiç kimse.

Athena'nın ölümünden uzun bir süre sonra, eski öğretmeni kendisiyle birlikte İskoçya'nın Prestonpans kasabasına gitmemi istedi. Kasaba yönetimi, ertesi ay kaldırılacak olan bazı eski feodal ayrıcalıklardan yararlanarak, on altıncı ve on yedinci yüzyıllarda büyücülük yaptıkları gerekçesiyle idam edilmiş seksen bir kişiyi –ve kedilerini– bağışlamaya karar vermişti.

Prestoungrange ve Dolphinstoun Baronlar Mahkemesi'nin resmî kadın sözcüsüne göre, “Suçlu bulunan kişilerin çoğu, hayali ‘kanıt’lara dayanılarak mahkûm edilmişti; başka bir deyişle, aleyhte tanıklık edenler birtakım kötü ruhların varlığını hissettiklerini ya da birtakım cinlerin seslerini duyduklarını açıklamışlardı.”

Şimdi burada, engizisyonun vahşetinden, işkence odalarından, göğü tutan kin ve nefret ateşlerinden tüm ayrıntılarıyla söz etmenin bir yararı yok; ama Edda, Prestonpans'e doğru yol aldığımız sırada, kasabanın gösterdiği bu yüce gönüllülükte kabul edilemez bir şey olduğunu söylemişti birkaç kez. Kasaba ile Prestoungrange ve Dolphinstoun On Dördüncü Baronu, vahşice idam edilmiş olan insanları “bağışlıyorlardı”.

“Yirmi birinci yüzyıla geldik, ama o masum insanları öldürmüş olan gerçek canilerin torunları, kendilerinde hâlâ bağışlama hakkı bulabiliyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Heron?”

Anlıyordum. Yeni bir cadı avı başlıyordu sanki. Silah bu kez kızgın demir değil, alaycılık ve baskıydı. Kendinde bir yeti keşfeden ve yetenekleriyle böbürlenip duran kişilere genellikle güvenilmez. Böylelerinin kocaları, karıları, babaları ya da çocukları, herkes, onlarla övünç duymak şöyle dursun, ailelerinin gülünç düşeceği korku-

suyla bu konunun hiç açılmaması için ellerinden geleni yaparlar.

Athena'yla tanışmadan, böylesi tüm yetilerin, insanların çaresizliğini onursuzca kötüye kullanmaktan başka bir şey olmadığını sanıyordum. Vampirlerle ilgili bir belgesel çekmek için Transilvanya'ya yaptığım yolculuk da, insanların ne kadar kolay aldatıldıklarını kanıtlayan bir yoluydu. Bazı boş inançlar, ne kadar saçma görünürlerse görünsünler, insanoğlunun düş gücüne yerleşip kalır ve insanlar tarafından fazla düşünülmeden sık sık kullanılırlar. Dracula'nın, turistlerin kendilerini özel bir yerdeymiş gibi hissetmelerini sağlamak için yeniden düzenlenmiş olan şatosuna gittiğimde, yanıma gelen bir devlet görevlisi, film BBC'de gösterildiği zaman "anamlı" (onun sözü) bir armağan alacağımı söylemeye çalışmıştı. O görevliye göre, Dracula efsanesinin yayılmasına yardımcı olduğum için cömert bir ödülü hak etmiştim. Rehberlerden biri, ziyaretçi sayısının her yıl arttığını söylemiş, sonra da şatonun adının geçmesinin bile işe yarayacağını, şatonun bütünüyle düzmece, Vlad Dracula'nın da efsaneyle hiçbir ilgisi bulunmayan tarihsel bir kişilik olduğunu, bütün bunları oraları hiç görmemiş hayali geniş bir İrlandalının (Editörün notu: Bram Stoker) uydurduğunu anlatan bir programın bile yararı dokunacağını eklemişti.

İşte o zaman, gerçekler konusunda ne kadar katı olursam olayım, yalana istemeden de olsa katkıda bulunduğumu; senaryomla efsaneyi yıkmayı amaçlasam da, insanların inanmak istediklerine inandıklarını; rehberin haklı olduğunu, eninde sonunda efsanenin biraz daha yaygınlık kazanmasına yardımcı olacağımı anlamıştım.

Yolculuk ve araştırmalarım için epey para harcamış olmama karşın, projemden hemen vazgeçtim.

Yine de Transilvanya yolculuğum, hayatımda derin bir iz bırakacaktı; çünkü Athena'yla orada tanıştım. An-

nesinin izini bulmaya çalışıyordu. Kader –gizemli, amansız Kader– bizi sıradan bir otelin daha da sıradan lobisinde buluşturdu. Kendisine Edda denmesinden hoşlanan Deidre’yle ilk konuşmasına tanık oldum. Kendi hayatımı seyrediyormuşum, gibi izledim. Yüreğim, benim dünyamdan olmayan bir kadın tarafından baştan çıkarılmamak için boş yere direniyordu. Mantık yenik düştüğünde, boyun eğmekten ve âşık olduğumu kabullenmekten başka çarem kalmamıştı.

O aşk, o güne kadar hayalimden bile geçmemiş şeyleri –ayınlar, ruh göçleri, translar– görmemi sağlayacaktı. Aşkın gözümü kör ettiğini düşünerek her şeyden kuşku duydum ama kuşku beni köreltmek şöyle dursun, varlığını bile kabul edemeyeceğim okyanuslara yöneltti. Aynı güç, zor zamanlarda, gazeteci dostlarımın alaycılığına karşı koymamı, Athena ve yaptıkları hakkında yazmamı sağladı. Athena öldü; artık tek istediğim gördüklerimi ve öğrendiklerimi unutmak, ama o aşk ölmediği için o güç de ölmedi. O dünyayı ancak Athena’yla el eleyken gezip keşfedebilirdim.

Oraları onun bahçeleri, onun ırmakları, onun dağlarıydı. Artık o yok ya, her şeyin bir an önce eskisi gibi olmasını istiyorum. Çalışmalarımı daha çok trafik sorunları, İngiltere’nin dış politikası ve vergi konularına yönelteceğim. Artık yeniden büyü âleminin kurnazca bir hile olduğunu, insanların boş inançlara saplandıklarını, bilimin açıklayamadığı hiçbir şeyin var olma hakkı olmadığını düşünmek istiyorum.

Portobello’daki toplantılar çığrından çıkmaya başladığında, yaptıklarını sabahlara kadar tartışıp duruyorduk; ama şimdi düşünüyorum da, beni dinlemediğine memnunum galiba. Çok sevdiğimiz birini yitirdiğimiz zaman duyduğumuz derin acının biricik avuntusu, en iyisinin bu olduğunu umut etmek belki de.

Artık hiç kuşku yok: Athena'nın, şu yaşadığımız dünyanın cehennemine düşeceğine, çekip gitmesinden daha iyisi olamazdı. Ona "Portobello Cadısı" adının takılmasına yol açan olaylardan sonra asla huzur bulamayacaktı. Geri kalan hayatı, kendi düşleriyle bu dünyanın ortak gerçekliği arasındaki acımasız çatışmalarla geçecekti. Onu tanıdığım kadarıyla, sonuna kadar savaşıyor, tüm gücünü ve yaşama sevincini kimsenin, ama hiç kimsenin inanmaya hazır olmadığı bir şeyi boşu boşuna kanıtlamaya çabalayarak tüketecekti.

Kim bilir, onun ölümü arayışı, belki de deniz kazasına uğrayan birinin bir ada aramasına benziyordu. Kim bilir kaç kez, gecenin geç saatlerinde metro istasyonlarında soyguncuların çıkagelmelerini beklemiştir boş yere. Kim bilir kaç kez, Londra'nın en tehlikeli mahallelerinde boş yere bir katil aramış, belki de kendinden çok güçlü adamları boş yere kışkırtmaya çalışmıştır.

Ta ki, kendini vahşice öldürtmeyi başarıncaya kadar. Peki, o zaman, hayatımızdaki en önemli şeylerin bir anda yok olup gittiğini görmenin acısından kaçımız kurtulacağız? Yalnızca bizim için çok önemli olan insanlardan değil, düşüncelerimiz ve düşlerimizden de söz ediyorum. Bir gün, bir hafta, birkaç yıl daha dayanabiliriz, ama eninde sonunda yitmeye yazgılıyız. Bedenimiz sağ kalır ama ruhumuz er geç ölümcül darbeyi yer. En kusursuz cinayet budur; yaşama sevincimizi kimlerin öldürdüğünü, bunu hangi güdüyle yaptıklarını, suçluların nerede bulunacağını bilemeyiz.

O adsız sansız suçlular yaptıklarının farkında mıdır acaba? Kuşkuluyum, çünkü onlar da –mutsuz, kibirli, düşkün ve güçlü olanlar– kendi yarattıkları gerçekliğin kurbanıdırlar.

Athena'nın dünyasını anlamazlar, anlayabilecek yetileri yoktur. Evet, Athena'nın dünyası, en iyisi bunu

böyle düşünmek. Ben gelip geçici biriydim o dünyada, orada bulunmak, bana tanınmış bir ayrıcalıktı; hani kendini olağanüstü güzellikte bir konakta bulursun, orada nefis yemekler yersin, ama bu öylesine bir şölendir, konak bir başkasınıdır, yiyecekler bir başkası tarafından satın alınmıştır, en sonunda ışıklar söndürülecek, konağın sahipleri yatıp uyuyacak, uşaklar odalarına dönecekler; sen de kendini yeniden sokakta bulacak, bir taksi ya da otobüse atlayıp gündelik hayatının sıradanlığına geri döneceksindir, bunun farkındasındır; ben de böyle bir konumdaydım işte. Artık yavaş yavaş bunu böyle kabul ediyorum.

Artık yalnızca görebildiğimiz, dokunabildiğimiz ve açıklayabildiğimiz şeylerin bir anlam taşıdığı o dünyaya artık geri dönüyorum; belki de bir parçam geri dönüyor demek daha doğru. Aşırı hız yüzünden kesilen trafik cezalarının, banka veznelerinde tartışan, durmadan havaların ısınmasından ya da soğumasından yakınan insanların dünyasına, korku filmlerine, Formula I yarışlarına geri dönmek istiyorum. Ömrümün geri kalan günlerinde yaşamak zorunda kalacağım evren bu işte. Evlenip çocuk sahibi olacağım ve geçmiş, uzaklarda kalmış bir anı olacak; o zaman kendi kendime şunu soracağım: Nasıl bu kadar kör olabildim? Nasıl bu kadar saf olabildim?

Yine biliyorum ki, geceleri bir başka yanımda, şimdi önümde duran sigara paketi ve cin kadehi kadar gerçek şeylerle bağlantı halinde boşlukta geziniyor olacak. Ruhum, Athena'nın ruhuyla dans edecek; uyurken onunla olacağım; kan ter içinde uyanarak mutfağa gidip bir bardak su içeceğim. Hayaletlerle savaşmak için gerçeklikle en küçük bir ilgisi olmayan silahlar kullanmak gerektiğini anlayacağım. İşte o zaman, ninemin öğüdüne uyarak rüyanın sonunu kesip atmak için başucumdaki konsola açık bir makas bırakacağım.

Kendimize karşı içten olma cesaretini nasıl ediniriz, kim olduğumuzdan her zaman emin olmasak da?

Paulo Coelho, *Portobello Cadısı*'nda işte bu sorunun yanıtını arar. Elinizdeki kitap, Athena adlı gizemli bir kadının ruhsal ve duygusal yolculuğunun öyküsüdür.

"İnsanlar bir gerçeklik yaratıyorlar, sonra da kendi yaratıklarını gerçekliğin kurbanı oluyorlar. Athena işte buna baş kaldırdı ve bedelini ağır ödedi."

Heron Ryan, gazeteci

"Athena, duygularına hiç aldırmadan kullandı ve yönlendirdi beni. Öğretmenimdi, kutsal sırları aktarmayı, aslında hepimizde var olan o bilinmeyen gücü uyandırmayı üstlenmişti. O yabancı denize atıldığımızda, bize yol gösterenlere körü körüne güveniriz çünkü bizden daha fazla bildiklerine inanırız."

Andrea McCain, tiyatro oyuncusu

"Athena'nın en büyük sorunu, XXI. yüzyılda yaşayan bir XXII. yüzyıl kadını olması ve bu gerçeği hiç gizlememesiydi. Bir bedel ödedi mi? Kuşkusuz, ödedi. Ama coşkısıyla taşan gerçek benliğini bastırıyorsa çok daha büyük bir bedel ödeyecekti."

Deidre O'Neill, Edda diye biliniyor

#gizemlikadın #cesaret #içtenlik #sahte gerçeklik #başkaldırı
#özgürlüğün bedeli

can

can yayinlari.com | f | | can yayinlari

201801

ISBN 978-975-07-3012-2

9 789750 730122